

עלילות עקביה

מחזה
על פי הרומן
מאת
יהודה בורלא

עקביה, מילדותו ועד בגרותו, ישוחק עיי שוחן מבוגר. מלבד עקביה ווידווג'ה ישחך כל שוחן כמה דמיונות.
- התפאורה: מבוך של מסלולים וגשירים הפולשים לכל אזורי הבמה ואף לאולם, עשויים מפיגומי ברזל וקורות עץ. כל המסלולים נפגשים בפוריום מוגבה הנמצא פחות או יותר במרכז הבמה. אל הפודיום מובילות גם מדרגות.
- התלבושות: מודרניות, אינן מדרגות תוקפה ספציפית, מדי פעם נותנות רמז פולקלוריסטי.
- המתופף מלווה את ההתרחשות הבימתית בנוסף למוסיקה. תפקידו לשמש את עקביה בדו"שיח שהוא מנהל עם עצמו ועם הסובבים אותו.

מערכה ראשונה

תמונה 1

נאוה עולה על קבוצת השחקים הנכנסה לעומק הבמה. המתופף ניגש לכלי ההקשה. השוחן המשתח את עקביה מתיישב בקדמת הבמה ומביט בקהל.
עקביה: יושב הייתי כפוף. לפתע פתאום ירד ערפל מכל צד. הרמתי ראשי, רואה אני כמו... עשן, עשן בלי ריח, בלי ריח. ערפל מלא עולם. לא גיא, לא עמק, לא הר. ומלמטה עלו קולות מן הערפל... קול קורא כמו כבד עליו הערפל... כמו מישוה נגוב בערפל... וזה אדם אחד ירא... מאד ירא... היה דואי אומר: מהו זה?... מה יהיה "מוהז" אחר כך עלה הערפל מן הגיא. נפתח העמק... ובראשי ההרים, שם בראשי ההרים, מעלה מעלה, כמו אש נולקה. בהיר בהיר היה. בחיי עוד לא ראיתי אור כזה. אבל יפה היה. מאד יפה. אמרתי: אלוהים עבר כאן בגיא. ואו - לבדי. ישבתי. אכלתי. גרדמתי. (פאוזה) אני אוהב את ההרים. מאד אני אוהב. ואת אלוהים אני אוהב, תמיד אני אוהב...

תמונה 2

עקביה נשכב על הבמה. קבוצת השחקים מתקבצת אליו ומזכוכים יוצא המספר לקדמה במה.
מספר: כיום המישי בין הערבים, חזר סיו חסדאי קורדובירו הפתח מתנותו בברוסה אשר באנטוליה, ורוחו היתה טובה עליו מאד. הוא היה מהלך ושר בלחש כמנהגו, אחד הניגונים המעטים השגורים על פיו. ובין שפתיו תלויה כמו תמיד בת צווק קלה מוכנה ומזומנה, בצרוף דרישת שלום נלבבה, לכל מי שידמך לו בדרכו. והנה פגש במלמד - חכם אברמאג'י - וזה בישד לו בשורה מרה ועגומה. (נמתך הלהק יוצא השחק המשתח את סיו חסדאי ומקריב למספר שישוח עכשיו את חכם אברמאג'י.)
חסדאי: ישמרני האל, על מה ולמה חכם אברמאג'י?
אברמאג'י: אין לכן תקנה ואין לו תועלת

מישיבתו ב"כותב". ארבע שנים אחרונות לא ראה ברכה בלימודו כלל.
חסדאי: ...
אברמאג'י: ... שם עמד. עשיתי כל מה שמצאה ידי - אינו תופס.
חסדאי: מה פירוש אינו תופס?
אברמאג'י: פשוט אינו תופס.
חסדאי: אם כן?
אברמאג'י: אם כן מה לעשות? הראש קשה.
חסדאי: קשה?
אברמאג'י: קשה מאד! סלעו
חסדאי: ומה אעשה בו? ואין זה "חטא גדול" - לבטל ילד כזה מהתורה? יחיד הוא לי. יש הילד אצלו - מה הפסד יגיע לסניור חכם?
אברמאג'י: גם אם ישב עוד שלוש שנים, כאילו לא ישב, מכיוון שלא יתפוס דבר. ובכן למה ישבו יקחנה עמו למלאכה.
חסדאי: חס ושלום!
אברמאג'י: אפשר שעל ידי כך תתישב עליו דעתו. אח"כ אקנהו לנסיין. הרי אומר: לבו לב שהור.

חסדאי: ולא אמרתי לכבודו שינסה ב"עצים"ימהלומות תחלו לו - אפשר יבקשו הם את ראשו.
אברמאג'י: גם זאת ניסיתי. יש הכיתיו מכות קשות. אבל הוא - אינו מוריד דמעה. אף טיפת רק מבט עין הוא נותן בי ששובר את לבי.
חסדאי: (פאוזה) כך גור סניור חכם ואין להשיב?
אברמאג'י: לא סיו. גזירת הבורא היא. על כן אבקש - אל נא יתעצב.
(חסדאי ואברמאג'י יצאים מהבמה. מתוך קבוצת השחקים יוצאת המספרת.)
מספרת: לא מפגיר היה עקביה, אלא שוהה. אדם שהולך בדרך, יש שהוא שוהה ומסתכל, כאן שוהה ושואל, שם שוהה ומתרחק, ומתוך כך תארך עליו שעתו. גם על עקביה ניתן היה לומר: שוהה.)

יהודה בורלא

אליו בכלי ההקשה. המספרת תשוח עכשיו את סניורו.

תמונה 3

בינו של סיו חסדאי
(עקביה נכנס. מחדר - סניורו וסיו חסדאי.)
עקביה: איך הוא בורא עולם? למי הוא דומה? סניורו: מי יכול לדעת דבר כזה, עקביה.
עקביה: ואף אחד לא ראה אותו?
סניורו: לא, עקביאג'י.
עקביה: אף אחד לא ראה את בורא עולם? סניורו: תושב אתה שדבר קטן הוא לראות את הבורא
עקביה: וחכם אברמאג'י לא ראה אותו? סניורו: רק הצדיקים כמו משה רבנו ודוד המלך - הם ראו.
עקביה: וחכם אברמאג'י, יודע את התורה כולה, ולמה הוא לא ראה?
סניורו: הצדיקים - יודעים את התורה ולא יחטאו.
עקביה: וחכם אברמאג'י? סניורו: עיפתי.
עקביה: הוא חוטא? מה חטאו? סניורו: אין בי כוח להשיב על שאלותיך.
עקביה: למה עיפתי?
סניורו: איני יודעת. אל תשאלני עוד.
עקביה: סניור פאדרה אומר לי שהכל הכל - אלוהים עשה... לא כן?
חסדאי: כן, כן. הוא.
עקביה: והיום בשעת צהריים, אלוהים בא. לראות פה את הגיא ואת החר.
חסדאי: ואתה ראתי אותו?
עקביה: לא ראיתי.
חסדאי: אם כן?
עקביה: אבל עבר, ודאי עבר.
חסדאי: אלוהים?
עקביה: כך נדמה לי.
חסדאי: משום מה נדמה לך?
(עקביה מביט בגוף חסדאי. שתיקה.)
סניורו: די, די. שהמלאך יגאל אותנו מכל רע. ואלוהים יכרך את משפחתנו אמן ואמן.
(עקביה יוצא. וסניורו מביטים אחד בשני בשתיקה. לאחר כמה שניות הוא יוצא.)
עקביה: מאמה... סניור פאדרה... המשיח מתי יבוא? שהרי אמר חכם אברמאג'י, כשיבוא המשיח, נסים גדולים יהיו, ו... המנים יהיו. כן - יהיו. ואז יקח המשיח את כולנו לארץ הקדושה. (סניורו וחסדאי מביטים בו. הוא שוב יוצא.)
חסדאי: דבר רגיל הוא שלפעמים ילדים מוחם מתעייף.
סניורו: כל כך קטן וכבר עיפתי?
(עקביה נכנס.)
עקביה: האפשר שאו נעוף לארץ הקדושה? ודאי נעוף. נהיה מעופפים. הרי בני אדם יהיו שהורים כמו המלאכים... וכינתיים הייתי אני "משליך" תעופה אחת בין ההרים האלה...

המשתתפים: ולפי סדר התפטים) מתופף עקביה קורדובירו מספר סיו חסדאי - אביו של עקביה חכם אברמאג'י - מודו של עקביה סניורו - אמו תומאס - צעיר ארמנו גבר א' גבר ב' קיבוראן - ידיו הארמני של עקביה אנחיס - נעיה ארמנית - מתמד - וידווג'ה - אשתו של עקביה אלילו כלפון - זקן ירושלמי דיאמנטה - אשתו של תנניה - שכנו של עקביה

חסדאי: אם כן
עקביה: אם כן, אלמלא הנחש היינו בגן עדן.
 כך אמר חכם אברמאג'י.
חסדאי: אני מתחנן לפניך כי תחדל מלארוב להם ולהרגם.
עקביה: איך לא להרגם? רק להרוגו תמיד להרוגו.
 ועקביה שומע את שירת הקינות.
חסדאי: לוויה של ארמנים, עקביה.
 (עקביה יוצא אל עבר הלוויה. חסדאי נגש ולוחץ את ידו של תומאס).
חסדאי: ויג'ין - בת הספר?
תומאס: האלוהים - יש ירדע לאדם מאד... כמו אחד אכזר...
חסדאי: הלא תחטא בשפתך. מדוע תדבר כך תומאס?
תומאס: משום שקשף אותה לפתע, והיא בת המש.
חסדאי: זאת גיירה מאת האל. גיירה היא ואין מגום.
עקביה: אבל סיניור פאדרה, הגיירה עצמה למה?
חסדאי: כך רצון אלוהים.
עקביה: הייתה טובה וחסודה...
חסדאי: וכי מי יודע רזיון הוא לוקח את הטובים אשר בארץ כדי לכפר על עוונות בני האדם.
תומאס: איך יכופרו חטאים על ידי חטאי לא אבין.
חסדאי: תומאס, על יהודי שמת אנו אומרים: "אלוהים נתן, אלוהים לקח".

לשק מותר?
חסדאי: עקביאג'י, אני מבקש סליחה ומחילה.
עקביה: החכם האב ישקר?
אברמאג'י: את הסיניורים החכמים חייבים להזמין. בושה היא לא להזמין. ויתר הקהל - בלא הזמנה בא.
עקביה: וכלום רב אני כי אדרוש לפני כל העולם?
אברמאג'י: ומה הבדל לך עקביה אם תאמר דברך לפני שלושה אנשים או שלושים?
עקביה: אבל רימיתם אותי. לא אדרוש.
אברמאג'י: כלום הנאספים יתבעו ממך דברים נוספים? את אשר למדת מפי, אותו תאמר.
עקביה: לא אדרוש. שהחכם אברמאג'י ידרוש במקמי.
חסדאי: לפי מעט דעתי, תפילין בלא דרוש הרי זה כתבשיל בלא מלח.
עקביה: איני זקוק לדרוש. אהיה יהודי בלא דרוש.
אברמאג'י: אצלנו אין אדם מצייר לעצמו תפילין בלא דרוש.
חסדאי: והדרוש שדרשתי אני, בא בקרבי כדם, עד היום הזה. עשה - עשה למען אמן. אם לא תדרוש עקביה, תיפול מאמא למשכב מרוב צער.
עקביה: טוב סיניור פאדרה. למען מאמא.
חסדאי: הייתה, בוא עקביאג'י...
 (כולם יוצאים מהבמה למעט עקביה ואמא).
עקביה: (בשירה) ידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם: כי תבואו אל הארץ אשר אנכי נותן לכם...
 (עקביה מתקרב אל אמא ומנחם אותה).
עקביה: מאמא... את... כל כך יפה... כמו מלכה... כן, כמו מלכה...
סיניור: מגן לך שאני יפה כמו מלכה?
עקביה: אני רואה. את כמו מלכה.
סיניור: כלום ראית פעם מלכה עקביה? לא, לא ראית.
סיניור: ולמה תאמר שאני יפה כמלכה?
עקביה: אני יודע. לא ראית, אבל אני יודע.
סיניור: איך תדע?
עקביה: מן הלב אני יודע. ודאי. את ודאי כמו מלכה. שמלת השבת ממש... לבושה הדר... בהירה... יפה... את ממלאת את לבי אורה וטובה... את מלכה?
 נשמעת שירת קינה ארמנית. לבנה נכנסים שני ארמנים הנשאים ארון מתים קטן. תומאס הולך בעקבות הארון. מסע הלוויה ימשיך גם ברקע התמונה הבאה.

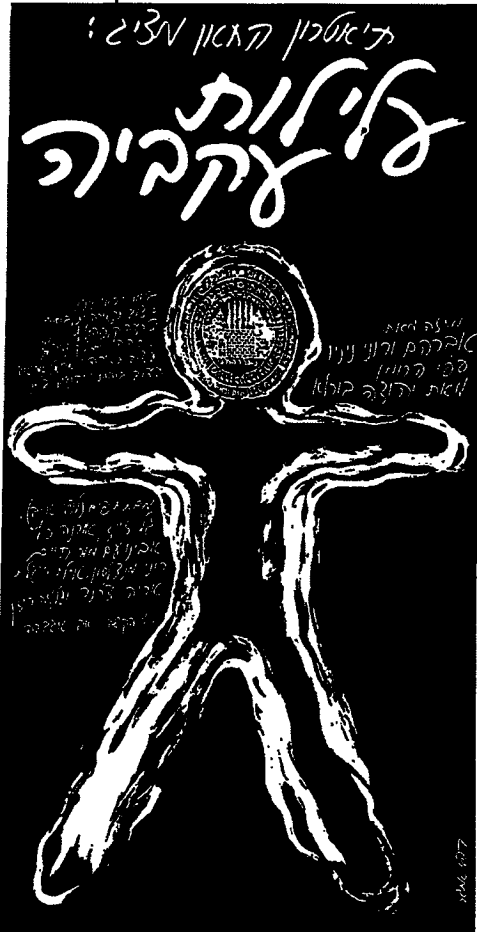
למעלה, למטה... תעופה אחת, והייתי חוזר מיד, כן אודה.
 והוא יוצא וזו הפעם האחרונה.
סיניור: כל כך קטן וכבר עיף...
חסדאי: פגשתי בחכם. הוא אומר כי אקח את עקביאג'י איתי לזמן מה, עד שתתרחב דעתו.
סיניור: וכבר יקחתו סיניור פדרה לעסוק במלאכה?
חסדאי: כן... לזמן מה. אחר כך ישוב אל החכם. כך הוא מייצק.
סיניור: האל יערוך הטוב בעיניו. אפשר יעשה לנו גם וישנה את סצמה לטוב.
חסדאי: ולמה זה התלכי בעגמומיות נפש, סיניור?
סיניור: מי יודע מה חטא חטאתי, כי נזופה אני מהשמים ולא וכיתי לפני בנים, כי אם להה אחד - היקר. ואף הוא, פגום הוא לי...
חסדאי: אל נא סיניור... מן השמים נגזרה עלינו גזרה זו... ויקצר לב אדם מהבין.
סיניור: ולמה קורד אתה, סיניור פאדרה?
חסדאי: כיצד לעצור כלב, לשים לו בגול?
סיניור: אתה אומר לי לא להלך בינו, ואתה מה?
חסדאי: אפשר שמתתי בלבי יותר מדי היום הזה, מלפני שפגשתי בחכם. אסור ליהודי לשמוח יותר מדי ביום חול.

תמונה 4

(סיניור משיכה כמספרת).
מספרת: כעבור כמה שנים, בסוף חודש שבט, פנה סיו חסדאי לחכם אברמאג'י ובקשו כי ילמד את עקביה ידרוש אחד נאות לבר המצות. ואחר שהרבה האב להפציר בו נעתר חכם אברמאג'י וקיבל עליו את הדין. שלושה חודשים שלמים תרם המלמד קמטא קמטא סדקים בראשו של עקביה, כמו שנוקד בדק של ברזל חזר בסלע. ביום התגיגה היה חדר משכנו של סיו חסדאי הומה מוזמנים. כולם באו לחזות בפלא: לשמוע דרוש מפי עקביה.
 תוך כדי סקסס הספספת נכנס עקביה ומסתכל בחיך לעבר שלושה אורחים. הנאספים באחרים שונים של הנמה ומברכים אותו לשלום. לפתע הוא פונה לעבר הקהל. נשמע תיפוף מתנגב והולך. עקביה נבהל וברח לצד הבמה. חסדאי תופס בודרעו.
חסדאי: עקביה!... ואל האורחים אל יחשוש הסיניורים לא הפסידו כלום. גם את הדרוש של בר המצות ישמעו וגם סעודה תהיה כרת וברין. (פונה אל עקביה מה לך ילד?
עקביה: סיניור פאדרה וחכם אברמאג'י אמרו שעלי להשמיע את הדרוש לפניהם ולפני מאמא, וכמה קרובי משפחה, והנה ראוות עיני המון בני אדם...
חסדאי: אבל למה זה תברח ילד?
עקביה: מה להם לכל האנשים האלה?
חסדאי: אתה מבייש את הקהל הקדוש שבא לכבודך.
עקביה: הנשים עם ה-ילו, לו, לוי?
 נאברמאג'י נוגש אל עקביה
אברמאג'י: עקביה, מה זאת עשית לבייש את הוריק לפני הדרוש? אם רצונך היה לברוח, היית בורח לאחרי הדרוש.
עקביה: למה רימיתם אותי?
אברמאג'י: אבל מה גבורה היא לברוח לפני המערכה?
עקביה: למה הביאו את כל העולם לביתי?

תמונה 5

תנווה של סיו חסדאי
 (סיו חסדאי הולך במסיח על פה. נכנס עקביה, בידו נחש ארוך. חסדאי קופץ ממקומו בבהלה).
עקביה: סיניור פאדרה...
חסדאי: הייחור! עקביה, הייחור!
עקביה: אל תהא רואג סיניור פאדרה.
חסדאי: מה זה אתה עושה?
עקביה: אין כבר רוח חיים בשרך הזה.
חסדאי: עקביאג'י... אמך ואני חרדים מהנחשים שאתה מרוצץ גולגולתם בשדה...
עקביה: אין טוב מלהרוג נחשים.
חסדאי: ואתה עוד כורכם בודרעך כרצועה של תפילין.
עקביה: כלום לא הוא הנחש שהביא את המוות לעולם?

אברהם ניניו

תומאס: את וירג'ין לקחו ילדה קטנה... מאת האלוהים יצא רצו... תומאס יצא אחרי גנשי הדין... עקביה: וקרא אחריה לא תומאס. אלוהים הוא כולו טוב.

חסדאי: דבר זה, עקביאג'י, דבר המוות, ענין מד מאד. אבל ראה, ראה שם, למטה בעמק: בד כשדות, עצים מלאי פרי. זה נתון אלוהים כי ישמח וכי יצחק אלוהים יחכמו השדות פרוצים. עקביה: ומדוע אלוהים יבדאו כל הדברים היערים המזיקים וגם הממות. והעקביים. והארץ לנחת ולקח את הנחש מה בידו. והנחשים! חסדאי: עקביאג'י, עשה עימי חסד. על הנחשים אל תנסה להתגבר.

עקביה: שונא אני אותם וארדוף אתם עד ותימה.

חסדאי: יבא יום והם יקפצו בך, עקביאג'י! והסדאי יבא. עקביה לובש על צומו בבדים המערים שנועי למדותיו.

עקביה: ולוירג'ין יהיה דווקא טוב. בגן עדן תואה מנותנת. ופאנאם אין טוב מאלוהים. אין גדול מאלוהים. ואיך יצא דבר רע מהטוב? אם ראתי רעה באה לבני אדם, ודאי בני אדם אשמים.

תמונה 6

ביתו של טיו חסדאי עקביה: נכנסת אני איני רוצה ל'ארוס עצמי! איני רוצה!

סיניורו: למה בן שלי? עקביה: אל תדברו אלי כדברים והאלוה סיניורו: אתה הבן שלנו ורצוננו לשמח בך. עקביה: אבל איני רוצה בזה השמחה. חסדאי: הרי אנו רק מדברים, מה הפסד יש בדיבור?

סיניורו: אלא מה אני אומרת? לא תומה, על ועפה אפשר להמתין. חסדאי: שמא תושב אתה שעתיד צעיר ואין רצונך למחר בזה הענין. אם כך הרבה צדק עיך.

סיניורו: הנה דברתי עם קלארצ'ה... עקביה: קלארצ'ה?!

סיניורו: היא גאה והגונה, ואמה מוכנה להמתין. רק אירוסין יש להקיים. עקביה: למהו למה? סיניורו: שלא תלך מדיענו. חסדאי: כבר הפסדנו שתיים. סיניורו: ובינתיים הלכו הללו וגישהו.

חסדאי: ועכשיו חסא הוא לתת ליונה תמה זו - קלארצ'ה, לפרוח מדיענו. עקביה: מה אתם תולכים ומדברים שמו? סיניורו: ברוך אלוהים וברוך שמו. עקביה: אני מה אומר לכם ואתם מה אומרים לי? יכול אחד לצאת מדעתו?

חסדאי: אם כן? עקביה: אם כן איני רוצה לשמוע דבר מה הענין.

חסדאי: הרי סובתך אנו דורשים. היכן קנית כמות גדולה זו של עקשנות? עקביה: בשוק קניתי.

סיניורו: עכשיו שאתה מבין בענייני קנינות, כמה טוב היה אירוס נאה לשמח לבנו... עקביה: חסדאי, תראה, דווקא בלבי אתם יודעים אני פותח מה לדבר ואתם מתניקים אותי.

סיניורו: אנו נחפז להכעיסך? עם מי נדבר אם לא עם בנינו?

חסדאי: לו הבינונו - החרשנו.

עקביה: מה, מה אסביר לכם?

חסדאי: הסבר לנו מה ה'אירצ'ה' שלך.

עקביה: אתם אומרים אירוסין, חתונה... אני איני מבין מה זה.

חסדאי: אנו מדברים - כדרך העולם אנו מדברים.

עקביה: והוא בניור פאדרה, המבין בענייני עולם, כלום יכול להסביר לי מה שאינו יודע בעצמו? יסביר לי למשל, איך עוברות המלים בתוך הסלטרין ואיך אבק שרפה יפוצץ מלעים ככריזמו גראת, יסביר לי.

חסדאי: אבל אירוסין וחתונה וכלה - כל אדם יודע, ודכו של עולם זה. ואיך אתה לא תבין? עקביה: הרי שאיני מבין. אין לבי לכך. ואיני רוצה לדעת.

חסדאי: שאיך רוצה - אפשר להבין. אבל שאיך יודע זה... צער... צער גדול בשבילי ובשביל אמך...

עקביה: למה? מה זה הצער? למה תתעצבו כל כך?

חסדאי: איך למשל, אמור לנו, איך מרגיש שאתה רואה ככה... נערה אחת...

עקביה: נערה אחת...

חסדאי: בחורה יפת תואר...

עקביה: בחורה...

חסדאי: אם כן...

עקביה: מה?

חסדאי: הרי אני מרגיש...

עקביה: יאמר לי, יאמר לי, מה הוא מרגיש? חסדאי: כך... שהלב נכספ... העיניים נמשכות... הכל נמשך... כך... וכדומה לה...

עקביה: לא נמשך, לא נכסף ולא כדומה לה. חסדאי: איך מרגיש שום דבר?

עקביה: בחיי ראשי, כלום.

חסדאי: הרי זה בורר וידוע. בגיל שמונה-עשרה אתה עוד מהלך בין אטוסטים תורכים וארמנים.

עקביה: אני אוהב אותם ונותן להם מתנות, והם - אהבים אותי.

חסדאי: בתבתם אתה דומה לתרנגול אדום כריבלת שהאפרוחים נגזרים אחריה. שכמיתך עקביה כבר מזהים אחרי כלות.

עקביה: אני משמח לבם והם מבליים בנפשיים.

סיניורו: וגם לא קלארצ'ה שכל כך יפה... תהיה לך אשת ויל... יותר ממני...

עקביה: צר לי מאמא, אבל היא גם לא יפה כמותך...

עקביה יצא.

חסדאי: אלוהים ירחם עלינו, ויגזור עלינו טובה וישועה.

סיניורו: פשוט הענין בתבלית הפשטות. עקביה כבר בחור גדול וצריך להכניסו לחופה.

תמונה 7

חף היים ועקביה מבט לטון הקהל. עקביה: תומה לבי, כן אחיה. תומה, וזה היים לוקח את לבי. באיזה גאון היים רועש ומכה גלים אדירים. ומה אדם כזה לפני רועש היים? שני דברים גדולים עשה הבורא בשולמו: הריים וים. בים נשמע קול אלוהים. ובהרים - דממה. דומיה

וכבוד לאלוהים. את שניהם אני אוהב, אבל יותר אוהב את ההרים, אני - להרים. בהרים רק טובה ושלוחה. בים אני מרגיש גם אימה, גם סכנה ומוות. הרבה אסונות קרו בים של אימדי. אבל בהרים בטוח האדם. לא יקרה רע. ההרים - רשות מנותה של הברא. שם לא יידע אדם רוגו. ובים - כמו שופט אלוהים. אימת הדין בים. בית דין של בורא עולם. האין זה קול אלוהים האין זה קולך?

טיו חסדאי מתייחס.

חסדאי: היפשתך עקביה. שעות על שעות אתה נעלם מהבית ומתענות. רוצה הייתי לדעת מה דאגה בלבך? מה לך עקביאג'י? הרי שאני אביך ובכל זאת מסתיר אתה ממני מה שבלבך.

עקביה: אמה, מסתיר אני דברים, אבל לא סודות עמו. מה סודות עמו? אלא לא אדע איך אסיח דברי ומה אסיח, על כן אדום.

חסדאי: מה יחסך לך למשל?

עקביה: דאגות אין לי. אבל זה שאמר - 'מה יחסך לך' - זה אמר. חש אני שחסר אני דבר, חסר ממש. כמו ריק לבי מכל.

חסדאי: מה פירוש הדברים? מה למשל חסר לך?

עקביה: הנה אומר לו בפירושו: ככה... יש ופתאום נעשה צר ללבי, כמו אומר לבי להתפקע.

חסדאי: הסבר לי מילה אחת. מעט מעט.

עקביה: צרות לב כזאת. ועד שאני - איני יודע מה...

חסדאי: אבל מה הסיבה? אין דבר בעולם בלא סיבה.

עקביה: סיבה? בעצמי לא אדע. חסדאי: לו אמרת לנו מה זו הסיבה.

עקביה: רק דבר אחד אני יודע, סיניור פאדרה, שרוצה אני ל'לכת מאלה העולמות והלאה'. כך ללכת... ללכת...

חסדאי: אבל לאן רוצה אתה?

עקביה: אל אשר יקראוני.

חסדאי: מי יקראו וכי יש מי שקרא לך? מי הוא זה?

עקביה: יקולות. כן, בחיי סיניור פאדרה, קולות יש בקיבי. קולות ממש.

חסדאי: 'יקולות' הרי לך ענין להתברך...

עקביה: הם קוראים לי, מדברים אלי: 'מה אתה עושה כאן, עקביה? קום עקביה, צא ולך בעולם... חפש בעולם... לך בשם אלוהים'.

חסדאי: 'יקולות' מדברים מתוכי... ישמך והאל, שמא תעלה אתה?

עקביה: מה מחלה לי? ברא אני כאריה.

חסדאי: אבל מה פירוש 'ללכת'?

עקביה: כך לבקש, לחפש.

חסדאי: מה אבר לך כי תלך לחפש?

עקביה: יש ופעמים אני תושב: לא, דבר לא חסר לי ומה חסר לי? ברוך השם הכל יש לי.

שואל אני: למה אני? מה אני בעולם הזה? לחינם אני בעולם? ואו מרגיש אני, שעלי ללכת. לחפש. לדעת.

חסדאי: אתה רומא טוב וייתי רוצה, או חכם אברמאג'י שיסביר לנו.

עקביה: אם חשק לבי לראות עולם, מה רע בכך? כלום ילד אנוכי? ולמה נתנו לי מן השמים הרבה כוח? רק לגזור בפה, ולהלהים בבדיל אני עשוי?

חסדאי: לא אדע מה אשיב...

עקביה: השמים אומרים לי: קוסו לך! עשה

תמונה 9

בית קריבוראן

מספר: ופחן המקום כך גראה לעקביה חן יושביו, שהיו רובם ככולם ארמנים ומיעוטם תורכים. ולא עברו ימים רבים והבריית הכירו אותו והוא אותם, והוא היה שמת באנשים האנשים היו שמחים בו.

עקביה: קריבוראן, גערה זו שפעמים ראיתה בביתכם...

קריבוראן: גערה?

עקביה: גערה.

קריבוראן: סתם גערה?

עקביה: כן, כן, בחספי ראיתיה.

קריבוראן: בחספי...

עקביה: בחספי, קריבוראן. כלום בת הכפר היא?

קריבוראן: לא. אין היא בת הכפר.

עקביה: כך...

קריבוראן: כך...

עקביה: מה שמה?

קריבוראן: אנהיט שמה.

עקביה: יפה כמלאך אנהיט.

קריבוראן: שעה: שחר...

עקביה: הלב נכספי...

קריבוראן: לזבן צוארה...

עקביה: העינים נמשחת...

קריבוראן: עינים שקרים...

עקביה: הכל נמשך...

קריבוראן: כך...

עקביה: כך וכדומה לזה.

קריבוראן: יתן דעתך בראשך, מה הפך אלהים בך ובגויה זו?

עקביה: שושנה אני, שושנה גיור.

קריבוראן: מאד מצוה רצונך להביאה?

עקביה: אין אני אדון לעצמי. נשמת עקביה מידי עקביה ושני פנים לו: עם אנהיט ובלי אנהיט.

קריבוראן: ראה עקביה, ענין זה של אנהיט כמס הוא עמנו.

עקביה: הגד מה?

קריבוראן: מחמוד קאום האגה, איש בן חמישים, נבל ורע וקובו של השולטן ראה את אנהיט כשטיילת עם חברותיה בנמל של איזמיר. ואנהיט, כפי שראית, "מאשלה" בשלהן לו מיד שלח לאביה שתי מאות לירות זהב, שיתן לו את בתו לאשה והאב השיב פניו ריקם. מחמוד, עקשן ורע, שלח להגיד לאב שיקנה בכוח ממיסתה. גמרו אומר להביתה בסתר אלינו. וכך אנו שומרים עליה ומקוים לסעד האל.

עקביה: אבל כיצד ישלח אל שמיים יגון לאחת כמות?

קריבוראן: עקביה, אלהים חפץ שלא יהיו בני אדם עבדים ושפלים. אך אלהים גם חפץ כי ילתם האחד על עצמו. הו עניין החיים.

עקביה: כך? מי אמר לך דברים כאלה שכך רצון הבורא.

עקביה: ונכנסת אנהיט עם מגש ועוגיות. עקביה מביט בה, כשהפגמ.

אנהיט: מה אתם מתלחשים שם?

קריבוראן: לא, לא מתלחשים.

אנהיט: ולעקביה: ברוך בואך בכל קורתנך.

קריבוראן: הו עקביה יידי חוזה אנהיט.

אנהיט: בבקשה, התכבדו נא...

קריבוראן: תודה. בשות אני שעקביה ישמח

גבר א': הים ירדך

עקביה: כמזכותכם אחים, למה תרזו?

עקביה מרים ידיו.

גבר ב': תן כסף, קורדובירו?

עקביה: גם כסף אתם רוצים? טוב...

גבר ב': מה טוב?

עקביה: (נוסע עומק) הא... הרים אלו מוציאים

דעתו של אדם מראשו.

גבר ב': מיד נחבוס גם בראשך וגם בדעתך.

(שני השודדים סובכים סביב עקביה חך כדי השאלות

הבאות הנאמרות במהירות רבה.

גבר א': בחור, איך אתה נקרא?

עקביה: עקביה שמי.

גבר ב': ושם משפחתך?

עקביה: קורדובירו.

גבר א': מה הביאך למקומתינו?

עקביה: לעבור, לראות עולם.

גבר ב': מי אתה קורדובירו?

עקביה: יהודי אני.

גבר א': מדוע לא תענה לנו, בחור?

גבר ב': יתום אתה קורדובירו?

עקביה: מה תשאלוני שאלות כאלה?

גבר א': מדוע תכעס קורדובירו?

עקביה: מה לכם עלי?

גבר ב': נראה אתה לא כשאר בני האדם.

גבר א': שמה אליהו הנביא אתה?

עקביה: נכספי אני לראות עולם.

גבר ב': נכספי אתה...

גבר א': אליהו הנביא אתה?

גבר ב': נכספי אתה...

השאלות האחרונות חוזרות על עצמן. עקביה מבטה את אוניו, אינו יכול לשאת את הלחץ. הוא צופק, רוקע בגוליו. השודדים נבהלים מתגובתו. המתנפץ וכלי ההקשה עוזרים לו להבריח את השודדים הממומים.

עקביה: אוהב אני אותך, בורא עולם, עד שמובן אני לתת נפשי בשבילך. ואני אומר עוד:

לא אעשה רעה היום הזה ולא בשום יום לשום אדם. לא אשקר ולא ארמה. אוהב כל אדם כמו שאני אוהב את עצמי. ואני מאמין, שיבוא אחד

שר גדול שלנו, מן השמיים יבוא, ויהיה טוב ושלום ונתת רוח לכל העולם.

ולקראת סופו של המגולוב עולה אור בעיניו על גערה. וזוהי אנהיט - יופיה מופלא. היא מביטה בעקביה רגע ארוך ונעלמת.

עקביה: מה משוגים דרכי עולם: רגע אחד מלא עוולה ואימה ורגע שני הוא חסד ורוח יופיה.

(מופיע קריבוראן.)

קריבוראן: השלום לך?

עקביה: טיבו מקשים כאלו נשתנתה הבריאה מן

הקצה אל הקצה.

קריבוראן: סלח לי, אך איני יורד לסוף

דעתך.

עקביה: (מבחן בקריבוראן) דעתך? מה דעתך?

קריבוראן: שמך אחי?

עקביה: עקביה קורדובירו.

קריבוראן: ושמי קריבוראן. ולאן דרכך, כבוד?

עקביה: לא ארע דרכי. אלהים ינחני כאשר ינחני.

קריבוראן: דרכי התיים מסוכנות. שמה תיתן

דעתך על הכפר - קוניה.

עקביה: קוניה...

עקביה נשאר במקומו. קריבוראן ניגש לקימת הבמה

כמספר.

איזה דבר, חפש איזה עניין... כך...

חסדאי: אם תלך עקביאני, תצער אמך

הרבה... וגם אנכי...

עקביה: הרצון חזק מצד, סניור פאודה.

חסדאי: אפשר דבק כך משתו...

חסדאי מחבק את עקביה והם מתחבקים רגע ארוך. עקביה מתנתק מאביו ויבוא.

תמונה 8

נדודים

מספר: נהלך בעקבות עקביה כאשר הלך ובאשר בא, באשר נסע ובאשר תנה, ונספר על כל אותם הנדודים והטלטולים, התלאות והתפרתקאות שמצאו אותו בכל אותם הימים הרבים.

המספר ושחקן נוסף מתחילים לרקוד בתנועות מונוטוניות כבונות מכניות. עקביה מופיע. תנועת הרקוד המשוונת מנבטת את תשומת לבו.

גבר א': בחור, אמור בחיי אבא, איך אתה נקרא?

עקביה: עקביה שמי.

גבר ב': ושם משפחתך?

עקביה: קורדובירו.

גבר ב': קורדובירו...

גבר א': מה הביאך למקומתינו?

עקביה: ככה, לעבור, לראות עולם.

גבר ב': לראות עולם... מי אתה קורדובירו?

עקביה: הרי אמרתי לכם. יהודי אני. יצאתי

לראות עולם.

גבר ב': קורדובירו, למה תשמור דברים בסוד?

אין בחור יהודי יוצא סתם לדרכים לראות עולם.

גבר א': מדוע לא תענה לנו, בחור?

גבר ב': אולי אינו ממוסר כי יתום הוא. יתום

אתה קורדובירו?

עקביה: מה תשאלוני שאלות כאלה, שאין אחד

רוצה לענות?

גבר ב': וכי מה אנו שואלים? כדרך העולם אנו

שואלים. מדוע תכעס?

עקביה: איני כועס. אבל מה לכם עלי?

גבר א': הרי אומר לך באמת, אנו משתוקקים

לדעת מי אתה. נראה אתה לא כשאר בני אדם.

גבר ב': אברגו, שמה אתה מתנפס, ואין אתה

אלא אחד מן הקדושים.

גבר א': או שמה אליהו הנביא אתה?

עקביה: לא אליהו הנביא אני ולא איש קדוש.

אבל אמר, נכספי אני לראות עולם.

גבר ב': נכספי אתה...

גבר א': רואה אתה? ניחשנו. אחד מן הקדושים

אתה. הן האנשק את ידך.

עקביה: לכו לדרככם ואני אלך לדרכי!

גבר ב': לא נכבד עליך עוד מלים,

קורדובירו.

גבר א': רק הגד נא לנו דבר אחד.

גבר ב': שאלה אתה.

עקביה: אחת!

גבר ב': האם שד אתה, קורדובירו?

עקביה: אחם - ספק בעיניכם מי אני. אבל

אני - ברור לי ששדים מתרעבים אתם.

גבר א': מנין ברור לך כל כך?

עקביה: מדמות פניכם ומענייניכם הכעורות

ברור לי.

גבר ב': דמות פנינו ועינינו הקעורות, פרצוף

חיש שכמין?

(גבר א' שולף סכין.)

רוני ניניו

שחקנים

גיל יחזקאל

אבנר שלום

אבנר שלום

רוני מיזליק

להתכבד...

קייבואן לוקה שניה, מתיך אל עקביה ויזא. עקביה מכלילה, שחוק.

אנהיט: לא תתכבד במעשה ידיי עקביה: אני מכיס עליך... את מאד יפה...

אנהיט: לא ארע לאמר. אני - לסיח איני יודע. אבל אם יודע ממני לעשות דבר - אעשה, ככל אשר אוכל אעשה. נשיחה וידבר ה' אל משה בזה סיני. לאמר: דבר אל בני ישראל...

ועקביה מתחיל להופך בידו על צידו. המטפף במחוק אלו ככלי תוקעה. עקביה יורד על סכין ומטפף על הבמה בקצב מתד. אנהיט מופתעת בתחילה, אך די מהר נשחרת לדרך התור המקורית של עקביה. היא רוקדת וקופצת במחלופת לקצב התישף כהמנטל בידה. למתח משתתפת עקביה על הבמה. אנהיט קופצת במקומה במבוכה.

עקביה: בת מרומים ועקביה קם, נבדך. מחילה...

אנהיט: טובלת שניה היש לך אב ואם? עקביה: יש, תודות לבורא. יהיו שנים רבות.

וגם הוא אכל שניט אנהיט: יחי. ומה מעשה אביך?

עקביה: את יותר מיפה... הרבה יותר... אנהיט: איש עני הוא?

עקביה: תשובות לאל. לא חפר לו דבר. אנהיט: הם אהבים אותך?

עקביה: הרבה. אנהיט: אתה בשלום עימם?

עקביה: כיצד לא בשלום, אנהיט? אנהיט: רצוני לאמר, מרצונם הלכת מעמם?

עקביה: אמם. לא מרצונם. אנהיט: כמה זמן שאתה רחוק מבתך?

עקביה: ארבע שנים. אנהיט: ארבע שנים? פליאה ואין לך נכסף אל אבך, אל אמך?

עקביה: נכסף, נכסף, הרבה פעמים. והא טוב יודע על בכיה. אנהיט, אנהיט... בת אלהים.

הוא רוצה לקום מכתו, אך אנהיט יורדת גם היא על סכין.

עקביה: עכשיו, דוקא עכשיו הייתי גותן כל שיש לי לראות את מאמא וטינייד פאדוד.

אנהיט: ומי הכריח אותך לעזוב תורים וביתך? עקביה: איש לא הכריח. מתפך לבי אני והלך.

אנהיט: לשם מה אתה מהלך? עקביה: אמם גמרה - איני יודע.

אנהיט: מה הדבר עקביה? עקביה: נאחיי מאווח לך... יכול אני... לך אומד... את בעצמך, אנהיט.

אנהיט: אני כיצד אני? עקביה: כל המטעות שהלכתי, לא הלכתי אלא כדי לראות אותך... לראות אותך...

אנהיט: זה נאה, עקביה. אבל זה הרבה לנדוד ארבע שנים כדי לראות נערה אתך.

עקביה: אפשר שזה הרבה. ואפשר שזה מעט. אנהיט: (אחרי פאוח) ואמך - איך היא? מה דמתה?

עקביה: אמיי? יקרה היא מאד. יפה. יפה כמלכה. ופאוח התמחלי לי אנהיט, שאשאל אותך דברי.

אנהיט: שאל, עקביה. עקביה: משום מה תשאלני כל הדברים הללו? אנהיט: כך, לא דבר, עקביה. כשדואים פרי אותו... חיש... טוב... שואלים לדעת היכן גדל זה הפרי, וכך אני שואלת.

עקביה: כך? כאמך שאני בעיניך פרי טוב? אנהיט: אמנם כן, פרי טוב אתה...

אנהיט: אנהיט: אנהיט... עקביה: יהי שלום לך... לשפתך... אנהיט: יהי שלום גם לך, עקביה.

תמונה 10

ועקביה מבט לעבר הקהל. עקביה: מה יהא עליי, אב שלי שבשמיים? הי שמך, נתיגשתי. הרי יודע אתה, ברור יודע אתה, כל שאני תושב כאן באלה הימים, בדישתך אני תושב. איני זו ואיני פורש ממך איך עשה. אתה יודע הכל. יחיד אני. רחוק מאב, מאם. אין איש עמי לקצת עצה, להלך מלה. אבל אתה עמי, עמך אסיה, והכל גלוי. עוני ככל שאתה רוצהו כן, היא נכנסה אל לבי, אין דבר בלבי עכשיו. רק אתה ואנהיט. אתה - והיא, כן, כן, ארמית היא. גייה. אבל יודע אתה, שחשבתי, מאה פעמים חשבתי שהיא יתרחק... שתתן בלבה שתהיה יהודיה. כלום יש לדבר על גייה? מי מדבר על גייה? אב מדברים על תנאי... על חקוה, שתרגה להיות יהודיה (פאוח) היא לא תרצהו לא תכניסו תן בלבה שתתפוך. בידך לב אדם. מה בשבילך לב אחד של אנהיט? (פאוח) כיצד זהו רצוני? גם אתה, אב עליך, תאמר לי: "מי שם אותך להכניס ראשך בין גויים, שלימי?" מה אשם אני בזה הענין? כלום הלכתי להפש אותה? מי הביאני לכאן, לזה הכפר? אני מעצמי באתי? הרי הולך הייתי לבקש דבר ממך... לדעת דבר ממך. באתי הגה והגה היא לפני (פאוח) למה נתתי שיימך לבי כל כך? למה לא שפתי מוחי בראשין כלום תושב אתה אבי, שבשעה שאתה רואה יצור כזה, יופי אחד כזה - מעשה ידך, יכול הוא או לחשוב (פאוח) האם השלכתי עיניי אתה עלמות? האם הלכתי אדרי חסאי לא ארע מהו תפא. לא ידעתי מהי אנהיט. ורבה תינוקות שבורעות אמן אתה, ילדים קטנים שבתור. אך לכתולות לא נשאתי עיני. אבל היא - אנהיט, עקרה לבי. עקרה ושכנה תחזירי. עכשיו ידעתי. אותה אני אהב. אהב אותה כאשר אהב את אמי. כאשר אהב אותך. ועוד יותר. אלף מונים יותר. אני מודה על האמת. אל תקדאי ותשא. אני בני אשר עם לבי.

אנהיט: ומתקיימת איתו. אנהיט: עקביה... האנה ממחמד כדרכו לכפר. ואני - אם אפול לידיו, סכין אנעץ בלבי.

עקביה: אל תעלי דברים כאלה על שפתיך. ימותו מאה כלבים כמותו, ושערה לא תיפול מראשך.

אנהיט: "ימותו", אבל לא ימותו הם היימו עקביה: אין אחד בנור קרוב לך, שיקום... שישלך נפש מגדו.

אנהיט: אם יעשה דבר בגלוי, או אוי לארמנים שבכפר.

עקביה: אם כן... יעשו במתרו? למה לא יעשו במתרו?

אנהיט: רק דרך אתה יש: לו ניתן להרוג את הגבל הזה במקום שכולו תורכמו.

עקביה: אנהיט, מוכן אני לתת ראשי בשבילך. אבל היי אתר - אסור לי...

אנהיט: לא אביך. מה מותר ומה אסור? עקביה: אני אהבך אהבה גדולה, אנהיט. כל ימי אני תושב כן. אבל איסור חמור הוא לנו

להרוג.

אנהיט: ולמה לאחד מותר ולך אסור? עקביה: מי שקרוב לך, אתה, שאת שייכת לו - חייב להציל. אבל לא לכל אחד לעשות דין מוות.

אנהיט: וידע על בכיה. ככה. עקביה מתבק אוחה. היא מתנגדת ומכה בו, אך הוא מתקעס עד שלבסוף היא נרצחת.

עקביה: אני כוכוכית בין שתי אבנים, איך אוכל להזיז?

אנהיט: אל תעובני. עקביה: לא אעבך.

ועקביה ממשיך לתכנן את אנהיט. הגעץ הקרוב מכא אתה לבחור אתה את השני כגבר וכאשה. הם נוגעים ומתנשקים בצורה הראשונית ביותר. התפוקה היא החושה חדשה ומפרכת.

עקביה: לולא את אנהיט - מה אני? אחד בעיר פתוח, תועה בדרכים.

אנהיט: אתה, עקביה שלי. עקביה: אנהיט... אנהיט... לא יאונה רע. בקרוב יבוא קיצו של מחמד. הגבל לא יגמר את לא תחש אתה.

אנהיט: כך במתען שלמ? עקביה: שלם כרצון האל הוא מתבק ממנו שסא לא אראך עוד?

אנהיט: הן אמרת שבשוח אתה... עקביה: בעזרת הבורא במוח אני שמחמד יאבד מן העולם אבל אנוכי - מי יודעו לקרב אני יוצא. רק הוא במרומים יודע.

אנהיט: עקביה - אם הכל יגמר בטובה, אלך אחרוך. לך אהיה כאשר תהיה ובאשר חלך. תבק אותי עקביה.

הם מתנשקים שוב.

תמונה 11

הרץ - ליד אהלו של מחמד מספר: למחרת היום, בשעות הבוקר, עלה עקביה אל הגבעה המשקיפה על הכפר, מעופף בעפר כבא מדרך רחוקה, וכל תפילתו שהוא עם פיו ולשונו כי לא איש דברים הוא. ועכשיו הרי הכרח לו לדבר דברי מרמה ותחבולה, לשים על פניו מסוה ועל לשונו תנף ומרמה.

(המספר יסחוק עכשיו את מחמד. עקביה מוסיף לבס כחרכו.)

עקביה: נכנסתם בוקר טוב לכבודכם: אולי צריך איה תיקון, צלותית לשמן, קישוט לגרילוח... הכל אני עושה ובכול.

מחמד: דבר לא נתן. עקביה: לא אכבדך על איש. ואפשר איה שרות אתם רוצים? מכיר אני זה הכפר. אפשר אביא לכם מים מן המעיין? אפשר אטאמא בוחלה?

מחמד: מי אתה? עקביה: פתוח בחדר דל, עובד אדור.

מחמד: מאין אתה? עקביה: מרחוק. רחוק רחוק.

מחמד: והשם שלך? עקביה: מוסטאפה, אדוני הביי.

מחמד: לא ארמני אתה? עקביה: לא, אדוני הביי.

מחמד: מה הביא אותך עד כאן? עקביה: בשביל לתם, אדוני הביי.

מחמד: והדרך? עקביה: עזוב אני. יתום. פתח ריתום.

מחמד: אתה יודע את האנשים כאן?

עקביה: ארמינים כאן, כולם ארמינים. מחמוד: אבל את בנות הכפר, ודאי את כולן אתה יודע.

עקביה: בנות? אין לי עסקים עם בנות.

מחמוד: אה... לא השלכת עין בבנות?

עקביה: לראות ראיתי. בסת ראיתי.

מחמוד: מי היפה מכל הבנות?

עקביה: כל עבודה שהיני רוצה - על ראשי. והכל אני עושה. ועוד אני יודע לשלש. הייתי עובר במסעדה בקנייה. וגם אני יודע לפתור הלמות.

מחמוד: מאשלה, מאשלה, הכל אתה יודע.

עקביה: ספר לי הלום ואני אפתור אותו.

מחמוד: (מתרגם) מי היפה מכל הבנות?

עקביה: אה... נוכחתי אדוניי הביי. סאסיניק...

מחמוד: מי ערז?

עקביה: גוהייק...

מחמוד: מי ערז?

עקביה: אנהיס... נוואס...

מחמוד: אנהיס? אנהיס אתה אומר?

עקביה: כן, אנהיס.

מחמוד: איך הוא, אנהיס?

עקביה: זו... שיערה שחור... נאה... ככה... יפה. אבל אותה ראיתי לפני כמה שבועות ליד אנהיס.

מחמוד: מה אתה אומר?

עקביה: מה אני אומר?

מחמוד: אתה מוסטאפה יודע את אנהיס? ראית אותה?

עקביה: אפילו דברתי איתה ושאלתי אם לא ראיתי אותה בקנייה. אמרה שלא. איך לא? מחמוד: (לעצמו) אם כך, הוציאה מכאן. עינו של אללה שומרת עלינו, שהומין לנו את מוסטאפה. והי לעקבתי הרי כך דמי בשורתו (נותן לו מסע).

עקביה: מה בישרתי? לא ידעתי מה בישרתי.

מחמוד: נקפל מיד את האוהל ונצא מכאן ישר לאנהיס. מוסטאפה ירכב על ידי, ואני מבטיח שאנין לך ממון כשנשיג ונתפוס את אנהיס.

עקביה: מי יתן אדוניי הביי, מי יתן.

מחמוד: עקביה מסיר מעליו את התפוסת והתרחי.

עקביה: מי ייתן והיה? מי ייתן והיה?

תמונה 12

חץ - לילה

(עקביה מביט לעבר הקהל.)

עקביה: אלוהי, אלוהי, אתה בעורי. בלילה זה ייעשה דין צדק. ואף אני עצמי איני מאמין שיעמדו לי לשוני וגופי לעשות גדולות ונצורות כאלה. תן בי כוח, אלוהי. תן בי כוח למוגז כפיית מלאה מן הסם לתוך כוסו של מחמוד. יהפוך הוא לפגר מוכס ואז אשאנו בורעותי עד קצה המעקה ואשילו בכוח אל הסלעים. ומה מופלא יאה אותו רגע בו אעמד לפני אנהיס? כך... אתבונן בה והיא - ביי... (פאוח) וזו האהבה, אב שלי, כוח זה, שבאהבה - לא שלך הוא? לא אתה אלוהי כל הירוות והלבבות? יודע אני - גייה היא, אבל זאת האהבה לא תהיה לי, לא יהיו לי חיים (פאוח) עכשיו אב שלי. מה פקודתך על עקביה? התעוורר לי? איני מבין... איני מרגיש... איני שומע מילה ברורה. מה דברך? אפשר שתעוורר? דאי תעוורר? לא אבין. לא אדע ברור. אם אוהב אתה את עבדך, את עקביה - עניי. אתה ידעת אבי שבשמים, כל ימי לא

הסתתי דעתי ממך. בכל דרכי אחרוך אלקי. לא סרתי ממצוותיך, לא גאלתי ידי ברע. רצונך אני רוצה כל הימים. רצה אתה זאת הפעם רצוני. ענני, אבא שלי, עשה עמדי הסוד... עזור לי א -

ג - ה - י - ט |

(נשמעת צעקה המורידה של מחמוד.)

תמונה 13

ביתו של קריבוראן

(קריבוראן ניגש אל עקביה ומתבקש אחות.)

קריבוראן: השבח לאל, אתה בריא ושלם.

עקביה: אנהיס... איך אנהיס?

קריבוראן: איגרת יש לך ממנה.

עקביה: אבל אנהיס... הגד, מה?

קריבוראן: כמה ימים לאחר שיצאת אל מחמוד, בא לכאן אביה של אנהיס עם בן-דודו שישב בפריז מהרבה שנים. ומשראה את אנהיס, הסכים מיד לקחתה שתהיה לו לאשה. שעות רבות ישבנו לשקול בדבר ולשפוט משפט אמת. שמה לא יעלה דבר בידך ומחמוד ישוב לרדוף את אנהיס? וגם אם יעלה דבר בידך, שמה יקומו אנשיו לנקום דמו? אנהיס שמעה הכל ודברה בכל לבנה. אלא שכולם סברו וגמרו שהיא תיסע עמו.

עקביה: גלגל בי הבורא כמה גלגלים ולבסוף ספר לי ועובני לנפשי וקרע קרע בלבי ולקח אותה - את אנהיס. האין הוא אבי? והרי היה נותן מחשבות בלבי...

קריבוראן: עקביה, מתי נתן לך מחשבות? כלום שמעת שדבר אלוהים אליך? כלום נביא אתה?

עקביה: אמונתי לא אמונתך ואלוהי לא אלוהיך.

קריבוראן: והלא אתה עקביה, הלך לבך אתר גייה. כלום טוב הגיו באהבה ובאלוהים אינו טוב?

עקביה: אני - חשבון לי עם אלוהי שלי קריבוראן: וכי מה רעה עשה לך? לא הוא הובילך ולא הוא השליך אותך.

עקביה: אני עם אלוהי שלי אדבר.

קריבוראן: עקביה, עקביה, כל שאדם עושה - לעצמו הוא עשה.

עקביה: אנהיס נשמתי, טובה וצדיקה היא. אבל זה התתן - איש רע ומכוער הוא. ואתם כולכם - לא רעים ולא טובים. עכשיו אני הולך מכאן.

קריבוראן: אנהיס עקביה. שב עמנו רק היום.

עקביה: אם הבורא אינו עמדי, מה אני עושה בזה העולם? ולמה הייתי מתלך ותועה כל השנים?

קריבוראן: מחר תצא כרצונך. רק היום אל תשיב פניי. השבעתך באבני ובאמן.

עקביה: לא.

קריבוראן: באלוהיך.

עקביה: ואלוהים שבשמים - לא אדע מה היה לו. לא אדע...

(עקביה יוצא. קבוצת השחקנים מופיעה באוורים שונים של הבמה. השחקנית שהופיעה כאנהיס מתקדמת לקדמת במה כמספרות.)

מספרת: וכך היה כתוב באגרת: "עקביה אוהב, שלבו סהור, אל תקלל אותי. אל תחשוב עלי רע. אמת, בוגדת אני. אבל לא ברשותי אני. אבי ואמי מכריחים אותי לבגוד. תמיד אוהב אותך, כמו שאוהבים את שאבד ואיננו. ואני, נתמה אחת

לי: שאתה תסלח לי, שידעתי שתאמין לי ולא יהיה לך כבד עלי. לא אשכח אותך. אנהיס.

(שחקן נוסף פונה אל הקהל.)

מספרת: נהלך בעקבות עקביה, באשר הלך ובאשר בא, באשר נסע ובאשר חנה, ונספר על כל אותם הגדודים והסלטולים, התלאות והתרפתקאות... (האור דועך)

סוף מערכה ראשונה

מערכה שנייה

תמונה 1

ועל רקע מוסיקת תזמון נכנסת הלהקה. בידי כמה שחקנים פרטי לבוש, אותם הם מלבישים על עקביה ויודיגיה הבלה לקראת התזמון. לאחר סקס התלבשה נשאים על הכמה עקביה, ויודיגיה, סיו הסארי וסיניורו.

עקביה: טובה את ונעימה, ויודיגיה. כך מרגיש אני. שמה תרפאי לבי ותשקטי רוחי? והרי את מקודשת לי - ויודיגיה.

ועקביה נושק לאשתו. תוך כדי הסקס בו עונג עקביה סבעת לאצבעה של ויודיגיה, שוב סיו הסארי את הבמה. עקביה מביט בו. עקביה נושק לויודיגיה. סיניורו ניגשת אליהם.

סיניורו: (לויודיגיה) ילדה... עקביה טוב לך ואת טובה לעקביה. אפשר שאת תהיי לו המנוחה וההצלחה.

(סיניורו מרחיקת ועושה על עצמה תכריך לבן. עקביה מביט בה כשהיא נעלמת אט אט בוד הבמה.)

עקביה: לבי דווה עלי, מאמא שלי, שראיתי קמטים קמטים על מצוץ ושערות לבנות בכתך. את - שפני ורד היו לך, שהיו וזהרים כלבנה במלואה. כיצד נפגמו? יודע אני שהרבה מן הרעה מידי באה. כרעל סמאיד נשבר לבך בקרבך. אני עקביה התוסא ואם אני הוא שנוא אלוהים, למה יוכרתו חיך? אין דין ואין שופט אשר יגזור משפט תמרוים כזה. לא. אלוהים אינו אב. אלוהים הוא, ורחוק ונעלם ווד לבני אדם, ורחמי לא רחמי אדם, וטובו לא כטוב אדם (פאוח) רוצה אני בדין אמת. בדין צדק יענה לי אלוהים ממרוימו. לא שם - בעולם הבא. הן עוולתו פה, בעולם הזה. פה ישמיע דברו. פה עליו להצדיק דינו. וכל עוד לא אשמע קולו, לא אודה בדינו. לא אודה (פאוח). נוחי בשלום מלכה. נוחי ליד סניור פאדרה שלך. הוא איתך שם במרומים. ואני - אמלא את חפצו וצוואתו לעלות לארץ הקודש (פאוח). סלחי לי מאמה. מן הלב אני יודע, את מלכה (פאוח).

הלכת מעימנו סיניורו...

תמונה 2

ביתו של עקביה

(השחקנית בתפקיד ויודיגיה מופיעה כמספרות)

מספרת: לאחר שבועות ותודשים, ככל שהלפנו הימים ועברו, היה עקביה כמתעור ומתפרק מכלבים. כאותו שיכור שמתעורר ומתפכח משכרונו אחר תרדמה גדולה. וכאותו שיכור, שמרגיש מרירות בפיו ובלבו וריקות, כן הרגיש עקביה מרירות וריקות - וכל עצמו נראה לו קצעים קצעים.

אילת מרגלית

אריה ציבי

עליהו רון

והיונה מתישבת ליד עקביה
עקביה: אין אני רעב, וידוניה
וידוניה: חשבתי - תהא זו לשנינו טעות
שבת נעימה.

עקביה: אין אני רעב.
וידוניה: אין כל רע אם לא תסעד ומאחה. מה
לך עקביה שלי?
עקביה: לא כלום, וידוניה.
וידוניה: כאילו שריפה נשרפה בלביך.
עקביה: טובה את. אין לא שמץ פגם אין בך.
וידוניה: מה לך?

עקביה: וידוניה. אין אסיה בפי כרצוני רוצה
אני להטיף מעליך כל רע... רוצה אני להציל
אוהך, לתת לך חיים... דברים שרוצה אני
לאמר, מאהבה רוצה אני.
וידוניה: הרי זו נחמה אחת גדולה בשבילי.
עקביה: רצוני לאמר... הרי אין עוד... אין עוד
ילד...

וידוניה: זה שרצית לאמר?
עקביה: מה דעתך שאנא מעמך? שניפרד...
וידוניה: אבל לא אבין, מה הכרח לך בזה
הענין?
עקביה: עודך צעידה... גם שהא כמו ניתנת...
שידע אתך, לכל חייך...

וידוניה: שואלת אני, כדי להבין, מה הכרח
לך? מפאת הנני להיות תמיד על ירך. אני
אעשה אנכעוטי עשה נוח להאיר דרכך.
עקביה: לא, לא... וידוניה, לא בך.
וידוניה: כלום מאוסה אני בעיניך שלא תוכל
לראותני על ירך?

עקביה: אני בשבילך אומר... למען יטב לך.
וידוניה: לאכול פת איתך טוב לי מכל חיים.
למה תחשוב מחשבות מרות כאלה?
עקביה: משום שרוצה אני לשוב אל ימי
שחיית. רוצה אני לתור אחרי אבדה גדולה.
וידוניה: מה חסר לך בביתך? מה רצה ראת
בך?

עקביה: אין לבי כבד על איש. אני עצמי איני
יודע מה בלבי. רק יודע אני שאין הפך חיים
עמדי. איני בטוב. איני בטוב עם אלוהי. רואה
אני עצמי... כך... נעזב, מגורש... אלוהים
עוזבי. הסיר פניו ממני. כמו בדיגו עמי. דאי
הא שעהלה קמם ראשך, זה וחיך בהלקת מנהו
של עקביה.

וידוניה: אבל מה גורם לך? מה סיבה? שמה
מות הורייך? מפאת שמה אוהב אתה אחרת?
אפשר זו הסיבה?
עקביה: אהבתי פעם אחרת. אהבתי כאשר
אהב אדם כוכב משמיים. אבל אין זו הסיבה כלל
וכלל. הסיבה חלפה, ואשר אהבתי - נשאר. אל
חומי שהשבתי מושבת גם בגללה. לאו על זה,
על גם, חשבתי בשבילך, לשובתך... ואז - יקרה
אשר יקרה, לעצמי אהיה... בלא דאגת אשה
ומאוחה חיים יצאתי לפתע מן החנות. רבגל
הלכתי, נתפתי. לבי נשא אותי ללכת באשר
יילך. ושם - בפסגות הרים, נפתח הלל ככיר.
ולמטה העסק. שופע שלות ושלוה מנוחת. ואז
ידעתי.

וידוניה: לשם תבטוף נפשי. אל אותו מראה
מופלא שראיתי בילדותי. עמדתי מול הללו של
העמק. רחוק מאדם ומכפר. דמעות הציפו עיני
ומאוחה לשוא את מלכת נרותיך, וידוניה. עיני
רואות אור ולא לבי.
והיונה נוגסת בדיסוס ברו של עקביה. הא רוכן אליה
ומתק אוחה.

תמונה 3

מספר: בכל ימות הנסיעה בלב ים היה עקביה
מצפה מיום ללילה ומלילה ליום לאותה שעה,
שתעמדתה רגליו בשערי ירושלים. ציפיתו של
עקביה כפולה ומכופלת היתה מציפיתם של
יהודים אחרים, שכן הללו לבם נכסף לעלות
לארץ ועקביה נכסף לעלות ולהתעלות, לראות
ולהראות. הללו מבקשים שמה לליבם והוא
מבקש מראש ללבו.

ירושלים

הנבמה מוארת באור מהוב שחוף ומגבר בקרע שלה
כדור השמש.

עקביה: כאן הקדושה יורדת עלי... לקרבי...
ברם... אני מרגיש שהקדושה תובקת אותי...
הלב מלא אוחה... כמו טובל האדם בקדושה...

הנבמה מתישבת. האד החוטב הפך לאד קודש. דמיות
טוות כשהו מרדצצות באזורים שונים. עקביה וידוניה
ערים לשינוי הקצוני שחל לגבי עיניהם. נכנס אליה
כלפון - זקן לבוש גברים משבועים אך מזהמים
וקדושים.

עקביה: השלום לך יתירי?

כלפון: לך מפה, למה תחזיקי?
וכלפון ידא.

וידוניה: לאחד מאוחה למה תחזיקי?

עקביה: לא כלום. כך נחשב אני מתה...

וידוניה: שמה בעיני החנות ששכרת? כלום לא
טובה בעיניך?

עקביה: לא בעיני החנות. טובה ונוחה החנות.
ירושלים, היא שמעיקה על לבי. ירושלים, צרות
לב גורמת לי.

וידוניה: העיר הקדושה, שוכינה להתיישב בה?

עקביה: כך, העיר הקדושה, שהיא ככה...
כולה אפלה, נרפשה, בויה. זה הביון מכאיב
לבי. זה הביון לא אוכל לשאת.

וידוניה: מי שזוכה ורואה את כל המקומות
הקדושים, יש עוד נחמה בלבו.

עקביה: אותה תוחלת כמוסה שהיתה בלבי,
שבירושלים אתפס עם אלוהי והוא יאיר פני
אלי, כל זה מרח עכשו מלבי ואין תקוה ואין
נחמה.

וכלפון חוזר

עקביה: שמה אוכל לעזור?

כלפון: לא כלום. לכלוך. לכלוך.

עקביה: שמה כמה מעות?

כלפון: היו מעות. עכשו אין. היה הוב, הצרור
אל. האשה מתה. הבנים ברשו.

עקביה: אין לו ברוך.

עקביה: מציא כמה מטבעות מכיסו ונתן לכלפון.

כלפון: יבך אותך האלוהים.

עקביה: התיכילי? אין ממון ליכילי להציל
אדם מישראל?

כלפון: לא יוכל לספק לאלהו כלפון צרכיו.
והרי ענינים הרבה יש בירושלים... איש איש
לדרכו וליך.

נחם שום

עקביה: אוי לה לזו התרפה! הרי זה דבר
שבנקמה, יותר מנקמה לא אדם הבורא שינקם,
אלא יהודים שראים כך ואינם מצילים.

וידוניה: האנשים המלכים בדרכם ועושים
מלאכתם והיים חיהם.

עקביה: ולא כלום? שלהו בלבנם גם עברתי
במרתפים אחרים, וידוניה. באחד - שכבה אשה
חולה, באחד - תינוק יונק ליד יולדת, חמש,
שש נפשות, ילדים וילדות גרים על מחצלות

ומתחתם זוחלים תולעים כמתוך קבר.

וידוניה: עיני ועשרי - מגהנו של עולם הא.
עקביה: עשר - למי אכפתו אבל עיני גדול
כה - אין אדם יכול לראות ולהחשות.

וידוניה: כלום אתה אשמו כלום עליך
האחריות? אלוהים שברא יצוריו הוא יתקן
מחטורם.

עקביה: אך הוא אינו מתקן. אלך ומאוח שנים
אינו מתקן. יכול אתה לצאת מרעתי.

וידוניה: מרחיק אתה עצמך מהבורא, עקביה.
עקביה: איני בטוב עם אלוהי.

וידוניה: לא ברכת שלום ולא דבר אתה
בפיך.

עקביה: עליך אין לי כלום, וידוניה. אני -
ביני - לב מי יש לי על בודאי. כל שהיא עושה
אתי איני יכול לשאת. רואה אני עצמי אחד
מושפל, אבוד, ללא דין, מבינה אתו בלא דין.
ואף אני איני רוצה לבקש פניו. הא - אלוהים,
יכול לאבדני ולהביא עליי כליה.

וידוניה: מדוע יש לך מחשבות כאלו? אם
תרצה לראות תבין בעצמך היפוכו של דבר:

רבים מבקשים ידיות שלך ומתבכים אותך.

עקביה: איני רואה טובה באלו החיים. כאשר
שאוכל כל הימים מאוכל דל וחמל. לא טעם ולא
מלת. ובמה יכול אדם לחיות בלא טעמו לגמרי

בלא טעמו

וידוניה: ואפשר שגם אני - שמה נאמנה
שלך, נחשבת משונו? ומה תחסיך הוא מעימנו?
הוא, ברוך הוא, נותן לך הצלחה במלאכתך.
יומן במוחו כמה מרירות יש בעולם; כמה

יסורים, צרות ומחלות. ואנו... שבת לו לבורא.

עקביה: אני - דווקא על כך יש בלבי. על
צרות, על השמלות ועלנונות של אחרים... של
הכל... ושל עצמי. ואת אומרת לי: ימה אתה
חסרי? מה שאני חסר אני יודע.

וכלפון חוזר

כלפון: כלפון... מר הלב... לכלוך...

עקביה: כך נוהג הבורא בעולמו

כלפון: כך נוהג. ואין תקוה.

עקביה: ואין אתה שירחם?

כלפון: יש אתך. יש רבים. אבל אינם מרחמים.
אנשי פסולת של רחוב, תאבי מדימה ורשע,
מוכרי פמנים תורכים ושיכורים, נוסעים שקלם
הגם בגשרה, כולה ונאצה, במהלומות, מכים
ובועסים, אורבים במסתרים, במסמאות אפלות,
במבואות עקומים, במקומות בודדים מאדם,
שולפים טכין גדולה ובקל אימה מגמרים נעימת
וגשיות ומצפים לקיבן תאוותם.

עקביה: ופרנסי העדה?

כלפון: אין אתך.

עקביה: מדוע לא תבעים את הדרפה?

כלפון: אין מנהיג.

עקביה: לא בך. לא אסכים.

כלפון: לכלוך... מר הלב... מר מאד...

עקביה: מתבייש אני בבורא עצמי.

וידוניה: מה אדם שידבר כנגד מעשי הבורא?

עקביה: הניחי לי. אין זה עסקי. מה שאני
רוצה אני עושה.

כלפון: כמה אבלה ירושלים. כמה אבלים
השמיים.

וידוניה: מי יאמץ עקביה כי תהפוך עורף
לאחורך ותחלץ עמי ב"רצוני?

כלפון: עכברים מכרסמים בפנינתם כאפלת
לילה.

עקביה: היושב בברומים בועש ביי. הופך פניו

מעמי. יורק בפני.
וידו'ג'ה: לו פתחה האדמה את פיה ונקברתי היה. מר גורלי אשר נתנו לי משמים.
עקביה: ועכשיו די לי. אני נפטר מאלוהי ויוצא. אם כך צורך הבורא - יהא כן וידו'ג'ה: אין לו צורך לקדוש ברוך הוא להמתין עד לאחר מותו של אדם. יכול הוא להכין גיהנום לאדם עוד בחייו.
כלפון: וכמו שפנים נבעתים, לוחשים יהודים כסתר מושביהם, פולטים קריאות רוגו ובכי חנוק, בולעים רוק ושוחקים. בולעים רוק ושוחקים.
עקביה: אובד אדם בעולם, וידו'ג'ה. אבד אלוהים מאדם.
 (כלפון מסמן לעקביה לבוא אצלו. שוב מתרצצות דמויות שזרות על הבמה.)

תמונה 4

רוחב ליד בית עקביה
 (עקביה הולך במהומס ארץ כלפון.)
כלפון: אפלה שרויה על ירושלים. מעשי תועבה. אשה רועדת חרש במתבואה. אפלה אפלה.
 ודיאמנטה מופיעה. היא אשה צעירה ויפה חמומה מדוים לאנהיש הארמיות. עקביה עמום. הוא פסל את כלפון מעל פניו ומשתחא על הבמה לקול תיפוף כלי הקשה, בדומה לאקט שעשה עם אנהיש. דיאמנטה נרתעת.
עקביה: אני מביש עליך... את מאור יפה... (מתעשת) עקביה קורדובירו, בעל לידו'ג'ה.
דיאמנטה: דיאמנטה, אשת חנניה. השכנים החדשים.
עקביה: נעים לי מאוד. שתי בנות לנו. דיאמנטה: ולנו עוד איך...
עקביה: יהיו, יהיו, אם ירצה השם.
דיאמנטה: תודות. עלי למרה. יש לי גם כביסה.
עקביה: אני במקום בעלך לא הייתי גותן שתשימי ידיך במים קרים.
דיאמנטה: עלי ללכת.
עקביה: די לי שמעיניך מרחפים מבטים וגומלים לי ברכת חסד.
דיאמנטה: עלי ללכת. שלום לך.
עקביה: די לי שותפות שבאויר אתך.
דיאמנטה: איני ראויה.
עקביה: הרי כל ימי אני נשרף. נשרף מן השמים ומן הארץ. נשרף בקדושה ונשרף בטומאה. ואף את לא באת עכשיו אלא לשרוף מה שנשאר בלבי אחרי שנשרף בידי אתה, שהייתה ממש כמותך. ועוד דבר ידעתי, ואני רוצה לאמרו לך, לאמרו לך ויהי מה: ברור לי שמותי יהיה על ידך. בין רגליך אפח נשמתני. ודיאמנטה קופאת במקומה ואחז כן עובט במהירות. עקביה מביט לעבר הקהל.)
עקביה: אלוהים שלי, מה רדיפות שאתה רודף אותי? ולא בלבד רדיפות - אלא קינטורים. שעד כך ישים הבורא קינטורים על בן אדם? אי אפשר לגלגל כך דברים. איני יכול לסלסל בדברים. עכשיו איני אותו עקביה...

תמונה 5

בית עקביה
 (וידו'ג'ה נכנסת בסתר ומושבת את עקביה אליה כך שלא יוכל להתעלם מבכסתה.)
וידו'ג'ה: עקביה, עשה עמי מה שאתה רוצה,

אבל מחויבת אני לומר לך דבריי: אני וזה בעיניך, ואיני כלום. גולם אחד, בול עץ. אבל אתה בעיני - עקביה עקביה שהיית שלי ושל בנותך.
עקביה: וידו'ג'ה, איני מבין דבריך וידו'ג'ה: שמעתי הכלו הכלו מה אתה סח לה דברי אהבה, "שהיא שורפת לבך"? עיניך סתומות? אינך רואה כמה לבה שרוף. כמה יגון וצער בלבה של זו על גורלה. אבל אתה אינך רואה דבר מלבד תאוותך. וכי למה באה לירושלים? ומה לה שאין לה ילד? ומה לה שהיא תמיד עגומה ונכאזת? ארבע פעמים הרתה מיום נישואיה וארבע פעמים הפילה את פרי בטנה. כל בואם לירושלים אינו אלא בתקוה ובתפילה. ועכשיו היא הרה זה ששה חודשים. היא - כל לבת לבוראה. ואתה כא עם "אהבות" שלך. מה אהבה שאתה אהב אשה סתורה וצדיקה כמה?

עקביה: מוהי טרוף בראשי ואיני יכול להפסיק המחשבות. איני יכול לגלות לך אש שבוערת בקרבי וסומאה שבקרבי, אבל רואה אני שטובה את, שפקת עיני. ואני - אחר אובד דרך. לא אשוב עוד להטרידה. לא אסיה דברים כאלו עם דיאמנטה. ומעצבון שבלבי, רוצה אני להפריד עצמי מאדם ומתורה, עד שתבוא שעת קצי ובאשר אפול - אפול.
וידו'ג'ה: דומה אתה למטבע זהב שנפל והתגלגל ברפש.
עקביה: אין בי נשמה באמת, וידו'ג'ה. וידו'ג'ה: פעם הבריק ההב, עקביה. וידו'ג'ה: יצאת. כלפון מופיע באויר אתר של הבמה. עקביה שוק אחריו במבטם.
כלפון: לכלוך. חרפה גדולה. שערי תצרות ננעלים בתופה ובריחי ברזל מונפים על דלתות בתים מפני להס הסכין המתהפכת בידי רשעים (פאוחה חרדה לירושלים.)

תמונה 6

חץ - הכניסה למסגד כיפת הסלע
 (לילה. עקביה מסמן בידי חנניה להקריב משמס הבמה.)
עקביה: חנניה, מה דעתך למשל אם היית יכול לבוא אל בית המקדש, אתה בעצמך, להגיע לתוך קודש הקודשים, משם מעל אבן השתייה? חנניה: איני יורד לדעתך. עקביה.
עקביה: והיית יושב וקורא כל ספר התילים ותיוקנים ותפילות למען דיאמנטה, רעייתך דיאמנטה... שהייה בעור הבורא והיין של קיימא. מה דעתך?
חנניה: איך זה? הרי אין נותנים ליהודי דריסת רגל במסגד. ואף אם היו נותנים, הרי אסור לנו לדרוך ביהר הבית.
עקביה: אלא שהבורא הזמין לידי עניין: באו אלי המוסלמים, וביקשו והפצירו שאתקן את הכיפה של הקבר הקדוש.
חנניה: הן כבר היינו בכל המקומות הקדושים: אצל דוד המלך ואצל רחל אמנו, ואצל שמעון הצדיק, ורבי מאיר, ורבי שמעון בר יוחאי, ובכותל המערבי...
עקביה: אבל שם, בקודש הקדושים? הייתכן שלא תקבל תפילה משם?
חנניה: ראשי טובב עליי.
עקביה: ובאשר לאיסור התורה לדרוך באדמת בית המקדש, אל דאגה, חנניה.
 מסגד כיפת הסלע

ועקביה מוליך את חנניה לעבר המדרגות. משם ממפסים שניהם על גבי הצינורים ונעמרים, כל אחד על גשר אחר. עקביה מכה בפטישו. חנניה מתחלל.
חנניה: זכות כוה, נס כהו
עקביה: יש כאן עמידה על הנפש, תביעה שברין.
חנניה: כשליח מצוה בחרו אותך משמיים, עקביה.
עקביה: אתה הסיבה ואתה הגורם, חנניה.
חנניה: בלא נדר, אם תעלה תפילתי לפני כסא הכבוד ואזכה לכן זכר, שם אקרא לו - עקביה (פאוחה) עובר הלב על גדותיו. גדול זה הלילה ונישא המעמד מכל ימות חיי. יהי רצון שתתקבל תפילתי.
 נותר כדי תפילת חנניה ומכות פטישו של עקביה נבגת להקרק לבמה. שחוק גושא אתו כסא אותו הוא שם לצד הבמה. כלפון מופיע. דיאמנטה מופיעה מאחורי יורק.
כלפון: חרדים. חרדים השמים. אשה רועדת במתבואה. אשה מפילה את פרי בטנה. יהודים אומללים נאנחים וכואבים, מקוננים חוצקים. וקולות התפילה הפגיש מתברבים. חנניה ועקביה דמקים במלאכתם כאחוזים בתווך. דיאמנטה מתיישבת על הכסא. הלהקה יוצאת. למען משתחך הכל.

תמונה 7

בית חנניה
 (עקביה נכנס במהירות. דיאמנטה ישובה על הכסא.)
עקביה: דיאמנטה...
דיאמנטה: שבת הגדול היום. ומדוע לא הלכת לדודו?
עקביה: אין נפשי לדרושים, דיאמנטה. מלחך שבלב.
דיאמנטה: אדרבא, הלחך שבלב - הדרוש קיילנו.
עקביה: אבד למלים טעמן.
דיאמנטה: אבל דברי התורה הקדושה, סם מרפא בתם...
עקביה: סם מרפא...
דיאמנטה: שומר אתה דברים בפיך, עקביה. עקביה: מה היה לנו לעשות ולא עשינו? מה לפיים ולא פייסנו? מה להתנתן ולא התנתנו? ואת בעצמך, את מקוה דיאמנטה? מה את מקוה ממני את מקוה אפסך שאת - אמנתך איתך. מצוקה אתה לך, יגון אתה בלבך. אבל לבי שלי, דיאמנטה, לא צרה אתה ולא יגון אחד השיגוהו. לא מכלימה אתה ולא מבזין אחד נשפך דמו.
דיאמנטה: האותך העליב מי שהזאז הרי הכל מהללים את שמך.
עקביה: אבל זה המכאוב שלי: איש לא הרע לי כמו אלוהים. עכשיו יודע אני, ברור לי מאד...
דיאמנטה: מה אתה יודע?
עקביה: ידוע לי שלא ידוע דבר. בשמים לא ידוע דבר. אין רוצים לדעת. אילו היו יודעים, לא היו בני אדם מתביים כל כך. לא יתכן כי מהשמים יבאיו כבה. עיוות דין, דיאמנטה. עיוות דין כזה...
דיאמנטה: אתה מתרף אלוהים.
עקביה: אני - עקביה אני? אם חוטא אני - ישלח אלוהים ידו ויהרגני. ואם טועה אני - יביגני. ואם אמת בני - למה אחריש?
דיאמנטה: מי עשה אותך ומי נתן לך חיים? לא אלוהים?
עקביה: ומיהו זה שלא נתן לך פרי בטנך? גם זה אלוהים?

דיאמנטה: כך חרץ הוא גורלי ואולי עוד יתן לי.

עקביה: דיאמנטה, אין השמים עונים. אין שומעים. אין דבר...

דיאמנטה: איך תדבר עקביה? עקביה: אני - כל חי אהבתי את בוראי. אפשר לא היה איש שהאבן אלוהים כמוני. אלא שעשיתי ברוי לי זה הענין: אלוהים כשמים ואדם כארץ. לא יתפון אלוהים באדם. באשר ילך - ילך. כך אני מבין. כך אני יודע.

דיאמנטה: עקביה, מה אתה מבין ומה אתה יודע...

עקביה: אפשר שאני מצד אותך. אבל יכולה את להוכיח שטועה אני?

דיאמנטה: ולא? מנחה אם כך, אלה הדברים שראונו היה לרבו?

עקביה: לא. כלל לא אלה.

דיאמנטה: ומה הם הרברים?

עקביה: אותם דברים, ידא אני לאמרם.

דיאמנטה: מאלוהים אינך ידא, מפני תיראז (מנחה) רואה אני כל שעשית בשביל תקוני.

שביל המל הענוה שלי.

עקביה: כמה עשינו וכמה נאבקנו על מלך. ואחרי הכל ידנו ריקה ולבנו כאוב. ואני איני יכול עוד לראותך כך. קרעים נקרע לבני מאהבה.

מנאמנות (מנחה) מה היית אומרת שאני, למשל, אנקזו אני בעצמי. מדמי. מאוני. מפני.

דיאמנטה: עקביה, ישמרני אלוהים! שמא שיכור אתה?

עקביה: לא שיכור אני. מכותות אודיים שלי יקום דבר. זה נתנו לי משמים. זה כל מה שנתנו לי. אפשר שכל הגלגלים שנתגלגלתי לא היו אלא בשבילך... הכנת בשבילך... כדי להגיע אליך... כדי שאתקן מלך... שאעשה תיקון גדול כזה... תיקון כזה...

דיאמנטה: כיצד אנדה בושה ממך?

עקביה: אהבה... רחמים בלבי. ואני אומר לך: לא יאז זה עון. זה תקון אחד. מהשמים לקולו בסתר ומהשמים יתקנו בסתר. כי למה, אות כמך, תיכול בלא פריז בלא נחמה ובאמונה, זה עון. זה תאז.

דיאמנטה: לך ממניו אתה... לא אדע מה אתה. לב אדם ולב שסן. תערובת אדם ושר.

לך.

עקביה: אן...

דיאמנטה: השאינוני לבדי (מנחה) ואם אל רחם כשמים, הוא יורה לך הטוב והאמת.

עקביה: דיאמנטה...

ותגיה נכנס בריצה, כולו מודע. **חנניה:** דיאמנטה

עקביה: מה קרה תגיה?

דיאמנטה: וידוהיה קרה לה דברי **חנניה:** לא, לא ידוהיה. מושעים באו הלילה ושחשו את אליה כלפון על מיטתו.

עקביה: דם יהודים הפקר כדם כלבים? נווא ידע במהירות.

חנניה: עקביה, אל תצא שמה עכשיו! עקביה: ותגיה בטיס כדיאמנטה. היא יצאת במרכבה.

תמונה 8

בית הקברות בהר הזיתים

ותגיה מונה לקדמת הבמה כחור המספר. על רקע הקסוס שלו אנו מכריזים ברביות המהירות המתרחצות בעומק שבוטעו.

הבמה, על המסלולים השונים.

מספר: שכוח היה עקביה מהלך כאוב ועגום, מזהירי הדרורים וזומם מרמזות בסתרי לבו. יום אחד עבר עקביה כעצמו מניית לבית של

אחר-עשר אישים ידועים בגבורה ובקנאות והזמינם ל"התייעצות" מתוך לעזי בוד היתים, מאתורי הנדר של בית העלמין. בהשכיח, לאור קלוש של ירח, עמד המתין למחמנים.

ולילה. עקביה נבטז וזונה למון הקהל.

עקביה: אחים יקדים, אנחנו שנים עשר איש כמספר שבטי ישראל. כולכם מכירים את עקביה, שהוא יהודי פשוט, אחד פתח. אין אני הבמ.

שיוצר "דרוש", ואין אני אחד מושלם. אבל לבי גשוף והולך מדרפה ומכיון. "ואם כך", אמרתי לעצמי: "חייב אתה, עקביה, להתייעץ עם אנשים שכואבים על כבודם של יהודים" (מנחה) מחילה

מכם שהמרתיו אתכם לבוא עד כאן, אבל דברים שיש בלבי, סוד גדול הם, וכאשר תלכו מכאן, לא תלכו אלא לאור שכל אחד ישבע שבעה המורה שלא יגלה שום דיבור שידובר כאן נתן

כדי המסך דכיוו של עקביה מופיע תגיה. אני - רעתי יוצאת מראשי. הייתי שם וראיתי מחזה נורא. יהודי וקן, שוכב מת, מגואל בדם. הכינה והזוהמה אוכלות בשרו. ואני רואה ויודע את אותם מוכרי פוגמים תורכים, רודפי מיימה ורשע האורבים אל כל העושר ברצוב היתחים.

חנניה: ואולי זוהי רק אידיאה? שלך, עקביה?

עקביה: (מנחה מדברי תגיה) זו אינה אידיאה שלי, תגיה. רבותי, הם עשו את מעשה התואבה.

חנניה: אנשי הירשות הקצו ושאלו והעלו תרם בדם.

עקביה: לא הקצו ולא שאלו, כי זה אליהו כלפון עני מרוד וחמר כל ומוטב להם שימות ככלב חנניה: עקביה, עקביה, מעולם לא יתנו להוציא משפט לאור וכל העמל יהיה לשוא.

עקביה: כלום יתכן שרשע ישפוק דם יהודים ורשע לא תיגע בוז על כן אני אומר לכם: תשוקה יש בלבי לעשות חברה אחת של שנים-עשר איש. כולם אחים. כולם לב אחד. ותכלית החברה - לנקום נקמת יהודים מידי גויים. תורכי או ערבי, יהיה מי שיהיה, איש פשוט או נכבד, שר בממשלה או בצבא, אם הוא מדק ליהודי, עשק ומשפיל, אם הוא הרג, מידנו יפולו ככה. פעם, פעמים, שלוש עד שיפלו עליהם אימת ופז.

חנניה: עקביה, תסך דיבורים ואל נא תעורר בלבולים אצל פרגסי העדה.

עקביה: בלבולים? כך אתה אומר לי?

חנניה: כוונתך טובה, אבל מעשיך אינם רצויים. בעיני הבורא אינם רצויים.

עקביה: איני תופס דברך, תגיה.

חנניה: תופס אתה הכל כראוי. כל האגודה הזאת, כל הקשר הזה, אינם באים אלא להביא שקט למצפונ.

עקביה: אני רואה אלוהים שאינו חס על דם של יהודים!

חנניה: המעשים הללו יביאו כליה על העדה.

עקביה: אני רואה יהודים מחזנים ועלובים...

חנניה: הסר ידך מכל הענינים המשוונים הללו.

עקביה: יהודים מחזנים שאינם מעינים להוציא משפט צדק לאור.

חנניה: "הראשון לציון" יצוה ש"תיקח שבוטעו."

עקביה: האתך שלח לקבוצ אגודה זו באיבה? **חנניה:** הוא יצוה שתבטל זו האגודה מן תפיל קורבנות יהודים רבים.

עקביה: לא אשבעו זה הרשע חייב מיתה ואני כדי אמתנו

ועקביה מסתכל מביט ושוב לתיקן הקהל.

המתינו ... המתינו... (מנחה) כרף עוזבים אתם אחר, אחד... בשקט... שלא לתוש בהרפת המעמד, בבושה. עוזבים אתם בשם שלום העדה?

שקוף נוסשים אתם למען תוכלו להלך בדרככם ולעשות מלאכתכם ולהיות חייכם ולא כלום (מנחה) כל התורה במלת אם אין אמונה בבני-אדם, מה שיום כל אלו הדברים ומה שיום כל אלו החיים?

חנניה: אין רשות לאחד לעשות דין לעצמו.

עקביה: דיבור אחד בפי: או שתעוררו משפט ותקראו לדין, או שאעשה אני משפט צדק. כל עצמותי תאמרנה שהדין עמי. ומדברי לא אשור.

חנניה: הרם וגידוד יסילו עליך. אין אתה יודע מה סיבו של דרם.

עקביה: לבטלה יהיה. אין אני מבקש דבר מן הבריות ומוטב שלא יקרב אלי שום אדם.

חנניה: צר לי עקביה... באמת צר...

עקביה: (לאחר מנחה) אחרי שקראתיך להר היתים, הלכת וסמת עם הרב "הראשון לציון". הלא כך?

חנניה: תזבתי לאלוהי, עקביה. ואף יותר מאהבתי אותו.

עקביה: ודיאמנטה

חנניה: מה לדיאמנטה ולכל זה?

עקביה: הגם עמה סתח לפני שנגשת סרבו

חנניה: איני רוצה להסרידה בכגון אלו.

עקביה: קרה לה דבר?

חנניה: "מאלוהים", אמרה. "מהגדל בא מעשה הוועזה."

ותגיה ידא. עקביה נותר לבדו בבית הקברות.

תמונה 9

הבנייה לבית הכנסת

תגיה מופיע ורש מליה על ראשה.

חנניה: בשם עשרת ראשנו מורנו ורננו ראשון לציון, הי ישמרו ויחיהו, ובשם חכמים של בית רין צדק, יאמר לכל העדה, שהאיש המכונה עקביה קורדוביו, שמלאכתו פתחות, שרוי בדרם ובגידוד בגודת התורה ואסור איסור המור לאדם מישראל לעמוד בדי אמותיו, עד שיחודר למטב, ושומר נפשו ירחק ממנו.

נתן כדי הכרזת הרעם מופיעים המתפללים באחרי הבמה השונים, עסופים במליחות ובדיחה נרות שחוריים.

עקביה: רבותיו! אני מקפל את המלית והולך מכם ואין אני משתחוה כלפי התיכל. אתם קהל נכבד, יהודים "כשרים וטובים", רחוק מפני, שלא תחזו נמצאים בדי אמותי. שמא אני; מורס מקהל ישראל!

הוא משתגר על הרצפה ויודעה מופיעים.

וידוהיה: עקביה... עקביה...

עקביה: לבי מפני

וידוהיה: אני וידוהיה אשתך...

הוא מוקיבם אל עקביה.

עקביה: לא בדי אמותי.

וידוהיה נעצרת.

וידוהיה: אתה מגרשני מעל פניך.

עקביה: מנודה אני, מבינה אתך כמו אתך מצורע.

איני מרגיש...

וידוּג'ה: אני אצפה אליך, יום יום אצפה, עד שתמלא רחמים עלינו. כל ימי לא הסתתי דעתי ממך. בכל דרכי אתריך אלך. לא סרתי ממצוותיך, לא גאלתי ידי ברע. רצונך אני רוצה כל הימים. רצה אתה זאת הפעם רצוני. אם לא למעני, עשה בזכות בנותיני. אנא עשה למענן אם לא למעני.

עקביה: אין זה עניין שבידי. כל זה בידי הבורא.

וידוּג'ה: לא בידי הבורא העניין. בידך עקביה, רק בידך.

עקביה: ידי כבולות... והוא נוגע בפניה של וידוּג'ה. אנהיט...

וידוּג'ה רוחפת אותו מעליה.

וידוּג'ה: נועקט דיאמנטה! לשוא יהיה, לשוא אין היא מכירה בכל שעבר עליה. לא דבורים ולא באנשים.

עקביה: והסרוף, אין לו תרופה?

וידוּג'ה: אין לו תרופה. כביום לקיחה הראשון כך תהיה עד יום מותה.

עקביה: כך? כלה ונרצחה כלה ונרצחה וידוּג'ה: תשוקה גדולה שנתקנה שנים רבות פורצת פירצה במותו של אדם ומביאה אותו לידי סרוף.

והיא מכה בעקביה בכל גופו. עקביה פאסיב, מניח לה להכות בו עד ועוד עד שהיא חולט.

עקביה: אלא שהגורם לפירצה נעלם מעיני הרופאים. ורק אני יודע...

וידוּג'ה: כן, רק אתה היודע...

והיא יוצאת.

תמונה 12

בית החולים לחולי נפש

וריאנטה יושבת על הרצפה, מקופלת, בוחה למרחק, אינה מניבה לדבר. עקביה משיע ומתקרב אליה.

עקביה: דיאמנטה...

והוא יורד על ברכיו ומתופף באצבעותיו על הרצפה, כרצה להכיר לה את משימתה הראשונה.

עקביה: דיאמנטה אוהבת שלי... איני רואה דבר, רק מבטך. מבט שלא ראיתי מימי (פאוח)

וכמו עובר מבטך וחוצה את גופי ומשקף ממני הלהא (פאוח) אינך מכירה מיהו אני?

והוא נוגע באצבעותיו בפניה. היא אינה מניבה למגע. עקביה קם במתאומחה.

עקביה: דיו מי אתה עקביה קורדובידו?

תולעת וזחלת, גריגר אבק. כסיל אחד. בתור שראשו סתום, לבו ריק ורגלו כושלה. אך עקביה מרעו לא יצא. גם מחיי לא אצאו לא אאבד

עצמי. לא אשמה אויבים... אבל יוצא אני מרשותך, וישב שמים, מרשותך ומרשות בריית

שלך אני יוצא. לא מכס ולא מתודתכם, לא מטובתכם ולא מרעתכם. עקביה אני עקביהו

אדם בן חורין? וזי אני חיו (עקביה טוב במחירות את הבמה. דיאמנטה נותרת יושבת

בד. מופיעה המספרות ששיחקה בתפקיד אמו של עקביה. מספרות: מאז הלך עקביה לבית החולים, לשוא

ממתינות לו אשתו ובנותיו יום אחר יום, שבוע אחד שבוע. הלך עקביה ולא חזר.

ועד היום הזה לא חזר.

(האור דועך).

סוף

כל הזכויות שמורות לאברהם רוני ניניו - 1991

וידוּג'ה: אל נא. הילדות פוחדות להתקרב אלך.

עקביה: אין לי בנות. אין לי אשה.

וידוּג'ה: ועכשיו מבורות עכורים תשתה מים. עקביה: טמא וחוסא אני וידוּג'ה.

וידוּג'ה: בחיי נוכריה תתן ראשך?

עקביה: אין לי עוד דבר עם הבריות.

נשמעת מוסיקת עקביה ודממית. עקביה מתרומם על ברכיו ומתחיל לחטף על הרצפה. וידוּג'ה יוצאת. לבמה

בכנס המתופף המתקרב לעקביה ומתופף אתו בקצב מתגבר והולך. עקביה מוציא את כל תכולתו ועומד בתנופת

מסורף. המתופף נמוג לצד הבמה כשעקביה אחרי, וחל על אביט.

תמונה 11

רובע

תנגינה נכנס ומתקרב לעבר עקביה.

הנגינה: ועיתים דומה כאילו אני שומע יללה. ואנחה עולה משתיקתו זו של הארץ.

תנגינה יוצא. וידוּג'ה מופיעה ומתקרבת מעומק הבמה.

עקביה: לא יש חרם. והיא נצטרה. הדיאלוג יאמר כשהם במי רחוק גדול אחד מהשני.

וידוּג'ה: קורעת היא כל דבר שבין ידיה ומניחה על בסנה. ויש שיושבת שעות ארוכות

שקטה ושוממה צפונות בידי ריבון עולם. עקביה: כן. מה רב טובו שצפן לי.

וידוּג'ה: עכשיו מספרים שלקחו את דיאמנטה רחוק מחץ לעיר, לבית חולי רוח.

עקביה: והרופאים? מה הם אומרים? וידוּג'ה: יש יצועי יש יסרוף. היא כסרוף.

עקביה: ככל שמתמלא לבי מרירות, כך מתמלא הוא מרדות.

וידוּג'ה: אל תדבר כדברים האלו. הכל משמים.

עקביה: שמים שכך מודדים לבריות - אינם שמים

וידוּג'ה: אולי תתן דעתך גם על משפתנו, על בנותיך? האם אין כך מעט רחמים עליה?

ומה יאה עלי, עקביה יחידה אני. רחוקה מאב, מאם. אין איש עמי לקחת עצה, לחלץ מילה.

אבל אתה עמנו, עמך אסיה. ענני ככל שאתה רוצה.

עקביה: מה אעשה וידוּג'ה? כן. דיאמנטה נכנסה אל לבי, ואין אני יכול לעקרה. נתקעה

בי אי שם כמחשכים ואין להחיות... וידוּג'ה: למה נתת שימשך לבך כל כך? למה

לא שמת מותך בראשך? עקביה: מה פרוש אלו הדברים? כלום חושבת

את, שבשעה שאחד רואה יצור כמו דיאמנטה, יכול הוא או לחשוב? ההשלכתי עיני אחר

עלמות? האהב לבי אחת מהן? וידוּג'ה: ואנחה?

עקביה: כלום יש לדבר על גיהנו? אבל דיאמנטה עקרה לבי, עקרה ושכנה תחתיו.

וידוּג'ה: ומה יאה עלי? אני - וידוּג'ה אשתך, אשת עקביה.

עקביה: אותה אני אוהב. כאשר אוהב אותך. ועוד יותר. אלף מונים יותר. אני מודה על

האמת. ואם זאת האהבה לא תהיה לי, לא אהפוך חיים. קחי נפשי ממני!

והוא מתקרב אל וידוּג'ה ומתבק אותה חיובק של איש. כדילו חמש מע אנשי, מגע של חום.

וידוּג'ה: עקביה, מה פקודתך עלי? התעורר לי?

עקביה: איני שומע מלה ברורה. איני מכין...

תמונה 10

מרתף בית הכנסת

אפלולית המרתף נוחבת בפסים דקיקים של אור. נשמע קול טיפסוף מים. עקביה מופיע במעלה המדרגות.

דיאמנטה נכנסת מצד הבמה כשבידה רלי מים. היא נצטרה כשהיא מבחינה בעקביה.

עקביה: דיאמנטה...

דיאמנטה: עקביה...

עקביה: מלכה שלי...

דיאמנטה: מה לך כאן?

עקביה: לא ידעתי נפשי, האמלני לי.

דיאמנטה: אסור לי לעמוד בדי אמותך. עקביה: ימים על ימים נאבקתי עם יצרי.

עקביה: ימים על ימים נאבקתי עם יצרי.

דיאמנטה: זהו חסא, עקביה. הרבנים אסרו איסור חמור.

עקביה: ואת לבי שלי אני עוקר יום יום. דיאמנטה: רואה אני צערך.

עקביה: אני הולך ונופל. איני יכול עוד. דיאמנטה: עקביה...

עקביה: אנא דיאמנטה, חני ורק אביט בך... רק אראה יופיך.

דיאמנטה: המים במרתף קרים ומשובחים. עקביה: איני צמא (פאוח) לא שיערתי

דיאמנטה, שתנגחי עימי במידת דין קשה. שתשליכני ממניך.

דיאמנטה: לא יכולתי לשאת דברך. עקביה: את היחידה לי בכל עולמי.

דיאמנטה: לא יכולתי לשאת... אהבתך. (עקביה מתקרב אל דיאמנטה. היא מיהה את חליו. הוא

נוגע בפניה ומעביר ידיו על גופו.) עקביה: המים נוזלים כמו סיפות של כסף.

דיאמנטה: אל נא, אל נא עקביה... כאן בבית הכנסת... תן לבך עקביה... רחם עלי...

עקביה: הוא הקדוש ברוך הוא, דובר לנו מן האור. קול ה' באור... את האור... את...

דיאמנטה: עקביה, הריני שפתך, כפות רגלך אבשק, חוקני נא. קתני התוצה.

ועקביה מפיטט את דיאמנטה. היא שצרת בעדו ואחר כך נפתרת. השקופץ מתגבר.

דיאמנטה: רחם עלי, אוהב שלי... רחם... דרוך על צוואר השני

עקביה: מותרה כמלאך את. הוא הקדוש ברוך הוא, הוא יודע נסתרות. הוא ציווה...

דיאמנטה: אל תחריב עולמות. אתה גיבור עקביה, לא גיבור אתה?

ועקביה משיכ את דיאמנטה על הרצפה ומגשק בכל גופו.

עקביה: את, את... אותך אני אוהב... בן רוצה אני... כאן במקום הקדוש הזה.

דיאמנטה מתחנקת מפניו.